

De feeksen van Sodom

Jan Snippe

Schrijver: Jan Snippe

ISBN: 9789463185783

Uitgegeven via: mijnbestseller.nl

Print: Printforce, Alphen a/d Rijn

© Jan Snippe

Deel 1

De context, historisch besef

De Citadel, de decadente wereld van Ellen Wegereef

Berusting, de stille wereld van Alex Ragoelin

Creativiteit, de fantastische wereld van Jira el Morabet

Tattooed lady, de woeste wereld van Cascade

Pogrom, de woedewereld van Gomorra

Het verdriet van Sodom

De context

Historisch besef

Korte terugblik door historicus Bernhard van Kruchten

Ieder land, ieder volk, en iedere beschaving heeft een houdbaarheidsdatum. Kijk naar de oude beschavingen zoals Irak, de Andesbeschavingen, Egypte, Mongolië, Griekenland en Italië. Zo zijn er nog tientallen voorbeelden over de hele wereld te noemen, ze kwamen op en gingen allemaal ten onder. En zie wat er nu in deze gebieden leeft. Ook Nederland kende zijn periode als koloniale grootmacht en hoofdrolspeler op het wereldtoneel, net als Spanje, Portugal, Engeland en Frankrijk. Duitsland niet, zij stelden op koloniaal gebied nooit zoveel voor. Duitsland bestaat nog maar sinds het midden van de negentiende eeuw, een jonge natie. Te laat een natie geworden om winst uit kolonies te halen. Het land was sinds haar bestaan doorlopend in oorlog met Frankrijk. Na de eerste wereldoorlog moest men een gigantische prijs in geld betalen voor de aangerichte schade. Dat leidde tot de tweede wereldoorlog, in 1944 en 1945 werd het land flink aan puin geschoten. Al die ellende heeft ze kennelijk vitaal gehouden, de Duitsers kunnen nog ergens samen de schouders onder zetten en offers brengen, net als de Scandinaviërs. De Amerikanen kunnen dat ook nog, maar het gaat steeds moeizamer. Teveel Amerikaanse jongelingen zijn in de afgelopen decennia ver buiten hun eigen grenzen zinloos gesneuveld. Het lukt de regering en media in de VS niet meer om het volk de indruk te geven dat de dood van hun zonen enig nut heeft ge-

had. Heroïsche speelfilms, huiveringwekkend nieuws over vermeende vijanden, zowel de Amerikanen als Europeanen werden immuun voor de verschrikkingen van de afgelopen decennia.

Nederland loopt als natie op haar laatste krachten, ze zijn al decennia lang op de terugweg. De EU was belangrijk, de boost van de integratie zou ons verder brengen. Helaas gaven de parlementariërs in Nederland het verkeerde voorbeeld, differentiatie. Het parlement viel al een halve eeuw geleden uiteen in kleine splinterpartijen. Dat remde niet alleen de slagvaardigheid bij besluitvorming. Ook de politieke geloofwaardigheid ging verloren in de volledig uit de hand gelopen meningencultuur. De media, die al eerder onder druk stonden, hadden geleerd hoe men aan de bal kon blijven door bepaalde zaken doorlopend betekenis te geven. Zij waren de media, zij beschikten over alle communicatiemiddelen en maakten hun deals met de naar aandacht en betekenis smachtende politici. Beide gingen ten onder door een onthutsend gebrek aan aanpassingsvermogen, empathie en creativiteit. Met veel elan en verve werden de volkomen onbelangrijke issues in de regering als nieuws gebracht. Terwijl de kamer debatteerde over wie wanneer wel of niet iets had moeten zeggen brandde de wereld en stroomden de vluchtelingen de westerse landen binnen. Veel van die mensen hadden die landen nog maar kort daarvoor vervloekt, het waren landen die werden bewoond door ongelovigen. Toch was het uitgerekend in die landen veilig. De christenen waren hun invloed kwijt geraakt en de islamieten konden niet veel invloed krijgen. Gevolg was een stabiele samenleving die geen massale haat en vervolging duldde. Nadat de grote oorlogen voorbij waren en veel vluchtelingen werden gedwongen om terug te keren naar hun ontvolkte en verschaalde landen was de westerse wereld ook veranderd. De mensen hadden veel

opgeofferd en ze waren van de ene crisis in de andere terecht gekomen. Het vertrouwen in de overheid was weg, net als het vertrouwen in de banken en media. Veel mensen vonden hun eigen communicatiekanalen via internet en die groep is tot de dag van vandaag ongrijpbaar voor de overheid en de klassieke pers. Aanvankelijk konden overheid en media deze groep isoleren door internet te beperken via ingewikkelde juridische constructies. De groep; "Die neue Welle" trok zich daar niets van aan. Ze zochten hun nieuwe lifestyle en wisten die ook te vinden in nieuwe vormen van digitale ethiek. Nergens konden elementen uit alle delen van de wereld zo snel mengen en mixen als op de digitale snelweg. Na de yuppen waren het de hipsters die de aandacht op zich wisten te vestigen maar ook hun cultuur hield geen stand. Ook zij werden opgeslokt in de door het kijkcijfers gestuurde cultuur van de media aan het begin van dit millennium. De tv moest het wapen van de overheid en media blijven. Nederlanders lijden al jarenlang aan collectieve onnozelheid door de tv. Die groep is nog steeds de grootste in kwantitatieve zin en vormt de basis van de huidige Nederlandse samenleving.

De geschiedenis herhaalt zich niet, de concepten waarin bepaalde woorden de basis vormen, herhalen zich doorlopend, al millennia lang. Angst, betekenis, nieuwsgierigheid, corruptie, machtshonger, manipulatie, onwetendheid en hebzucht zijn zomaar enkele woorden die keer op keer van toepassing zijn in reeksen van handelingen die tientallen eeuwen uit elkaar liggen. Voorwaarde is altijd dat er een collectieve onnozelheid moet zijn. Op de wapens na is er weinig verschil tussen de kruistochten rond het jaar 1100, en de oorlogen in Afghanistan, Irak en Syrië, bijna een millennium later. Eerst wordt, door een kleine groep belanghebbenden, angst gekweekt door onwetendheid. Daarmee kan men offers

en verwoesting rechtvaardigen. Of het nu een keizer, een paus, een krijgshoofd, of een multinational is die de strijd betekenis geeft, het concept verandert niet, men manipuleert op gekweekte collectieve onnozelheid. De media voeren het uit door dat te roepen wat zij of hun opdrachtgevers nodig achten. Wat de bevolking wijzer kan maken wordt verzwegen of verdraaid. Omdat concepten niet veranderen, kunnen we een beeld krijgen van de toekomst. Waar staat Nederland in dit frame?

Eeuwenlang waren er met enige regelmaat oorlogen en verwoesting, een reden om weer op de nullijn te beginnen en op te bouwen, een vraagcurve met een grote prijselasticiteit, de basis van een gezonde economie. Na de tweede wereldoorlog vond in 1953 nog een flinke verwoesting plaats in Zeeland. Die leidde tot de Deltawerken, een technisch hoogstandje dat Nederland aanzien gaf in de tweede helft van de twintigste eeuw. Daarna ging het goed. Helaas, goed is de vijand van beter.

De eerste crisis brak uit in het eerste decennium van deze eeuw. Een economische crisis die het logische gevolg was van het doorgroeien van een steeds sterker gemanipuleerde economie. Overheid en bankiers stalen op groot-schalige wijze van het volk door misleiding en lieten de bevolking daarna voor de gevolgen opdraaien. De media werkten mee, ze gingen selectief om met het geven van betekenis aan bepaalde zaken. Enorme bedragen die aanvankelijk uit lucht bestonden werden verzilverd door harde arbeid van de burgers zonder dat ze het zelf merkten. Het was de eerste grote geldverschuiving in Europa. Toen de crisis haar hoogtepunt bereikte en er verbetering kwam, waren de verdienmodellen al aangepast, meer dan negentig procent van de winsten verdween in de zakken van een kleine groep van de bevolking.

In Amerika gebeurde dit al veel eerder, veel andere opkomende economieën kozen voor hetzelfde model, een

logisch gevolg van kapitalisme. Landen als China en Rusland, waar de bevolking decennia lang was geïndoc-trineerd met gelijkheid en broederschap, schakelden moeiteloos over op het model van onderlinge uitbuiting. Dat dit ook in een land als Nederland gebeurde was op-zienbarend. “Het gezin is de hoeksteen van de samenle-ving” was een zelfde soort uitgangspunt als “Een sterke middenstand is de bron van een sterke economie en een stabiele samenleving”.

Tot grote verbijstering van veel deskundigen over de hele wereld paste Nederland zijn modellen aan, eerst moest het volk opdraaien voor allerlei misstanden van banken en overheid. Daarna eisten de grotere bedrijven hun speelruimte. Vakbonden vielen door de mand, ze hadden zich niet aangepast en hun betekenis verdween gelijktij-dig met de rest van het verenigingsleven. Het was de grote kans voor de overheid om haar eigen bestaansrecht te waarborgen. Het ging niet meer om links of rechts of om regeren of oppositie. Het instituut dreigde haar ge-loofwaardigheid te verliezen. Teveel mensen die het druk hadden met volkomen onbelangrijke dingen.

Eerst werden de zorg en het onderwijs binnen twintig jaar afgepeld door alle regeringspartijen. Daarna stortten de graaiers zich opnieuw op de pensioenen. Als laatste werden de regels zodanig aangepast dat de rijken rijker werden, wat er ook maar in de wereld gebeurde.

De overheersing van politiek ontstond aan het eind van de twintigste eeuw. Daarvoor hadden de media het voet-bal tot volksafleiding verheven en alle andere sporten nagenoeg uitgeroeid door selectieve aandacht en dood-zwijgen van wat de media niet voldoende opleverde. De politiek faalde, waar iedereen sprak over integratie, diffe-rentieerde de Nederlandse democratie in een meningen-chaos van uiteengevallen splintergroeperingen. Het land werd een prooi van enkele slimme multinationals die al

tientallen jaren eerder van wielrenners hadden geleerd hoe men in een enkele wedstrijd doorlopend bondgenootschappen en aanvalsacties kon uitvoeren zonder dat chaos ontstaat. Bij de finale van een dergelijke wedstrijd fietsten vriend en vijand tegen elkaar en bestond de mogelijkheid om te manipuleren.

Tegenwoordig overheersen enkele rijke ondernemingen (veelal in het bezit van families) het land. De overheid werkt met hen mee, regering en oppositie vechten voor hun bestaansrecht in het oude model van eerste en tweede kamer. Bij de politici gaat het al heel lang niet meer om idealen maar om behoud van een overheidsapparaat met veel departementen die het allemaal heel druk hebben met dingen die belangrijk gemaakt worden door de media zodat zij ook aan de bal blijven en mee mogen snoepen uit de ruif die door onwetende burgers wordt gevuld. Die samenwerking is er nog steeds. Politiek, vakbonden, ze schreeuwen soms erg hard. De media duiken er op en schrijven hun verhalen over wie wat gezegd heeft en waarom de ander daar een probleem mee heeft. Beide groepen worden echter volledig beheerst door een relatief kleine groep machtshebbers. Opmerkelijk in een land als Nederland. De hebzucht bij deze kleine groep overschrijdt alle grenzen.

Maar kennen zij de geschiedenis dan niet?

Ooit waren het de rijke Romeinse patriciërs die hun slaven op hun landerijen lieten werken. Die produceerden genoeg voor hun decadente rijke landeigenaren. Andere volkeren verzamelden zich langs de oevers van de Rijn. Ondanks de dreiging van de Hunnen, een woest volk uit het oosten, lieten de Romeinen de volkeren niet toe. Een kapitale blunder, ze hadden het rijk kunnen versterken, het land bood meer dan genoeg, maar een kleine groep rijke patriciërs weigerde haar rijkdom te delen met ande-

ren. Ongetwijfeld had de toelating van andere volkeren de Romeinse patriciërs nog meer welvaart gebracht. Ongetwijfeld was het rijk niet ingestort en hadden we al tweeduizend jaar een EU gehad met een gemeenschappelijke taal en cultuur. Dat de patriciërs niet inzagen dat het beter was om rijkdom te delen is te verklaren, hebzucht en onzekerheid. Dat in de donkere middeleeuwen na de Romeinse overheersing de nieuwe edelen niet verder kwamen dan het volk naar horigheid en lijfeigenschap te drukken om hun machtshonger en oorlogen te bekostigen, is te verklaren door hun verleden en de rol van de kerk. De geestelijken predikten devotie en berusting. Daarmee werd de kerk ook een steeds machtiger bolwerk dat zich in de politiek en de wereldlijke macht stortte. De kerk verloor haar grip op de samenleving in Nederland na de tweede wereldoorlog. De kerk wist zich echter aan te passen. Voor de islam lag het moeilijker, al eeuwen geleden hadden de oelama de strijd om de macht binnen de religie gewonnen. Dat hield in dat men niet verder kwam dan het reciteren van geschreven dogma's. Eeuwenlang kwam men niet verder dan het naleven van oude regels in plaats van te ontwikkelen. Aan het einde van de twintigste eeuw was niet één islamitisch land in staat om, zonder steun van het westen, een industrie te creëren. Het bezoek aan de moskee was bepalend, voor de rest liet men de levenswijze over aan dictators, vorsten en de almachtige.

In de christelijke wereld waren religie en verzuiling niet meer de geschikte middelen om het volk onnozel te houden. De medewerking van de media was noodzakelijk, radio en t.v. Toen internet zich ontwikkelde en als concurrent werd ervaren door de media brak er paniek uit. Sommige journalisten bleven hun beroepsethiek trouw. De meeste verlaagden zich echter tot het manipuleren om goede kijkcijfers te behalen. Ze bedachten het vak "on-

derzoeksjournalistiek” om hun feitelijke werk te vermijden en kregen dezelfde belangen als de overheid. Hoe alternatief en progressief ze ook praatten, ze waren niet anders dan het oerconservatieve grachtengordelvolk uit de tweede helft van de twintigste eeuw.

De huidige kleine bovenklasse wil terug naar een situatie van horigheid. Men bereikt dit door de media te beheersen en het volk onwetender dan ooit te houden. Dat is niet alleen vreemd, het is ook beschamend. Toch gebeurde het totdat de EU instortte. Wat ooit eens door de Benelux werd gedragen, werd overgenomen door de Duitsers en Scandinaviërs, een goede stap binnen de evolutie.

De oorlogen hadden de Duitsers er niet van weerhouden om een wereldeconomie te worden. De miljarden verslindende opname van de voormalige DDR bracht het nieuwe Duitsland even aan het wankelen. Toch was Duitsland een mega economie in het begin van de eenentwintigste eeuw. Ze droeg de lasten van de laatste stuip-trekkingen van de EU volledig en pas toen duidelijk werd dat Turkije geen democratie zou worden en de corruptie en hebzucht in de zuidelijke landen onuitroeibaar bleek, zochten ze naar een ander model. Dat vonden ze, samen met de Scandinaviërs gingen ze verder als het Noord Europees Verbond, het NEV.

De Benelux mocht ook toetreden. Niet als sterke stabiele partner, de Scandinaviërs en Duitsers tonen geen enkel respect voor de volledig versplinterde Nederlandse en Belgische regeringen. Rotterdam en Antwerpen liggen echter dichterbij het Ruhrgebied dan Hamburg en Bremen. Met de ontwikkeling van nanotechnologie, robotica en 3D printen is het Ruhrgebied uitgegroeid tot het grootste industriegebied ter wereld. Nederland en België zijn ideale gebieden voor productie, opslag, doorvoer, toevoer en afvoer. Het opleidingsniveau van de gemiddelde Nederlander en Belg lijkt helemaal nergens meer

op maar de gunstige ligging van beide landen heeft altijd bijzondere mensen uit de hele wereld aangetrokken. Ook in de dagen van de grote vluchtelingenstromen kwamen, net als in de dagen van de joden en hugenoten, zeer slimme mensen naar Nederland met al hun gehardheid, vernuft en creativiteit. Er is een zeer gemengde groep ontstaan die haar eigen weg kiest. Er is geen opstand tegen het gezag en geen politieke activiteit. Ze gaan hun eigen gang en bouwen hun eigen cultuur en onafhankelijkheid. De overheid probeert hun ondernemerschap te beteugelen met verscherpte regelgeving en toezicht. Tot nu toe verloopt dat niet succesvol, ze vormen een organisatie die onbewust samenwerkt zonder politiek leiderschap of centraal gezag omdat het geen "isme" is. Er wordt geen specifieke visie of missie uitgedragen, het is niets meer of minder dan een groep mensen die een lifestyle heeft ontwikkeld waar een eigen economie bij hoort. Ze leven dwars door het bestaande gezag heen. De overheid verkeerd in de bizarre omstandigheid dat men bijzondere regels moet verzinnen om deze groep als wetsovertreders te betitelen. In de modellen van overheid en bovenklasse behoren ze onnozel en volgzzaam te zijn. In plaats daarvan worden ze onafhankelijk en gaan ze hun eigen weg. Hun collectieve slimheid is groot omdat het nu eenmaal de nieuwe levenswijze is.

De door de bovenklasse gemanipuleerde jaloezie en hebzucht werken goed bij de tv verslaafden. Die zijn te vergelijken met de analfabeten in de middeleeuwen.

Een groeiend deel van de bevolking bestaat echter uit een mengelmoes van ondernemende geesten en culturen. Ook de vrouwen uit de culturen die hen nog tot aan het begin van deze eeuw onderdrukten hebben hun weg in die groep gevonden. Vrouwen uit het Oostblok integreerden zeer snel in Nederland. De meeste waren hoog

opgeleid en wilden alles aanpakken. Ze jaagden openlijk op westerse mannen zodat ze konden blijven en een goed leven konden opbouwen. Ze bezorgden Nederland al in het begin van deze eeuw veel toegevoegde waarde, net als in het verleden de joden, Hugenoten, Indonesiërs, Ambonezen, etc. Dertig jaar geleden bevrijdden de vrouwen met een islamitische achtergrond zich ook. Al eerder hadden ze bewezen dat ze uitgesproken intelligent en volhardend waren. Toen ze hun onderdanigheid inruilden voor ondernemerschap en emancipatie was het hek van de dam en vermengden de mensen met een Turkse en Marokkaanse achtergrond zich binnen een generatie met de Nederlanders.

Er is een nieuwe samenleving ontstaan. Niet op basis van economisch gestuurde motieven maar op basis van creativiteit. Waar binnen de EU nooit integratie kon plaatsvinden, gebeurt dit nu wel in een klein land als Nederland. Dat lijkt de bovenklasse steeds meer te beangstigen. Ze hebben zich lang geleden al verenigd in afgeschermden wijken die bewaakt worden door particuliere bedrijven. De wijken waar de minder bedeelden wonen, veranderen echter niet in favelas. Integendeel, er ontwikkelt zich een eigen economie die niet is gebaseerd op hebzucht. Er wordt op allerlei manieren geld verdient, tot en met ruilhandel in goederen en diensten. De grotere ondernemingen moeten steeds meer moeite doen om goed gekwalificeerd personeel te krijgen. Hun productie verplaatsen is geen alternatief, te hoge kosten. Nederland kan zelf nog voorzien in de onderkant van de arbeidsmarkt, de tv verslaafde slovers. Die hebben geen eigen mening, en dus ook geen ambitie of initiatief. Het midden en de top van het bedrijfsleven wordt momenteel bezet door Scandinavische en Duitse technici en engineers. Daartussen bewegen zich veel goed opgeleide oostbloksters en hoog opgeleide vrouwen uit de oorspronkelijk Marok-

kaanse en Turkse samenleving. Zij zien Nederland nog steeds als een plaats van goede kansen. De hoger opgeleide autochtone Nederlanders hebben in grote lijnen allemaal dezelfde opleidingen gevolgd. Economie, rechten, bedrijfskunde en veel studierichtingen in de verzorgende sector. Daarmee heeft een deel zich uit de markt geprijsd, er is een overschot in die sectoren. Niemand van hen verricht werkzaamheden die direct geld opleveren. De groep autochtone Nederlanders die zich ontwikkelen tot technici en operators groeit. Wel met een geheel eigen identiteit. Men heeft veel meer interesse in de geschiedenis en wording van het land en men zoekt naar een nieuwe gemeenschappelijke identiteit van een diverse bevolking.

Enkele jaren lang werden mensen uit de bovenklasse ontvoerd voor losgeld. Dit bleek het werk van grote internationale misdaadorganisaties die vanuit Rusland en Zuid-Amerika opereerden. Niemand die ook maar een geval kon toeschrijven aan rebellen binnen de bevolking. Geen wonder, die zijn er ook niet!

Lastig voor de bovenklasse, ze kunnen hun onveiligheid niet afwentelen op de groep waarmee ze in conflict willen raken zodat ze legitiem kunnen overheersen. Die groep toont helemaal geen interesse in hun. Daarbij interesseert het niemand of iemand uit de bovenklasse wordt ontvoerd of verdwijnt. Een logisch gevolg van een groeiend verschil tussen bovenklasse en onderklasse. Ze hebben geen enkele affiniteit meer met landgenoten die zich verstoppen in peperdure beveiligde complexen.

In de laatste vijftien jaar hebben nagenoeg geen ontvoeringen meer plaatsgevonden. Wel een aantal verdwijningen. Hoewel iedereen daarbij in het duister tast naar een motief gebruikt de bovenklasse deze wandaden als motief om de compounds nog beter te beveiligen. En daar

ontstaat het gevaar van herhaling voor de bovenklasse. Ooit eindigden de Romeinse patriciërs als slaven van de Franken, ooit werden de edelen onder de guillotine gelegd, ooit spuugde een deel van het volk de verwende publiciteitsgeile BN'ers, voetballers en politici uit. De bovenklasse lijkt het niet zolang als BN'ers, politici en voetballers vol te houden. Hulp van de Duitsers en Scandinaviërs zullen ze niet krijgen, die hebben nooit afstand gedaan van hun filosofie over een sterke middenstand. In Duitsland ontwikkelden de Groenen zich tot een volwassen politieke organisatie. In Scandinavië ontwikkelde het socialisme zich tot een partij die de sterke middenstand bleef propageren maar – in tegenstelling tot de socialisten op andere plaatsen in de wereld – geen systeem van staatsbezit wilde. Het geld behoort heen en weer te schuiven tussen consumenten en producenten en een zeer efficiënte overheid behoort diensten te verrichten en de infrastructuur op orde te houden.

Het NEV schakelde ook op tijd over naar eigen energiebronnen. In eerste instantie niet winstgevend, nu wel. Ze brengen meer dan alleen een schone omgeving. Ze brengen ook veel werkgelegenheid. Nederland bleef, als slaaf van een grote oliemaatschappij, trouw aan fossiel en betaalt nu de rekening in de vorm van afhankelijkheid van andere landen en enorme bodemschade in eigen land. De groep onafhankelijken leeft er omheen. Op meerdere plaatsen in de rivieren en zee heeft de politie energiecentrales opgerold die, doormiddel van getijdenwisseling en stroming, stroom opwekken en verhandelen. In Limburg werd vorig jaar de jacht geopend op een goed georganiseerde bende die in staat is om in oude mijnschachten te boren naar dieptes waar de temperatuur zo hoog is dat energie door warmtewisseling kan worden verkregen. De media brengen dit nieuws als misdaadverhalen. Het is ook misdadig voor de grote maatschappijen die schan-

dalige prijzen rekenen voor fossiele brandstoffen. Voor de burgers is het een zegen. Men koopt groene energie voor de helft van de prijs. Dit leidt tot scheurvorming in de bolwerken van enkele grote energiebedrijven die ook in handen van de bovenklasse zijn. Zal die bovenklasse iets ondernemen of zullen ze zich nog dieper ingraven in hun compounds?

De groep van geïntegreerde onafhankelijke Nederlanders groeit op dit moment. Ze hebben allemaal begrepen dat een vrije markt en marktwerking uiteindelijk leiden tot het monopolie van een bovenklasse. Ze zullen zich niet verenigen en in opstand komen. Ze leven hun eigen leven en laten zich door niemand hinderen. De bovenklasse lijkt zich steeds meer te isoleren, over twintig jaar zullen ze geen enkele rol meer spelen in het dagelijks leven. Net als de laatste adellijken in de twintigste eeuw zullen ze in hun compounds zitten en denken aan de tijden dat zij het voor het zeggen hadden. De guillotine zal ze wel bespaart blijven, maar de verkommering niet!

Net als bij evolutie verlopen de veranderingen schoksgewijs, eerst ontstaat iets dat adaptie noodzakelijk maakt. Dan beginnen de soorten te rommelen, chaos en pijn. De beste vorm van aanpassing ontstaat en laat daarom enige tijd op zich wachten. Uiteindelijk is de aanpassing compleet en latent aanwezig. In de laatste fase explodeert ze en wordt ervaren als een revolutie. Het effect van de verassing, een evolutionaire explosie is succesvol als de falende elementen zijn ingeslapen in het onvermogen van de zelfgenoegzaamheid. Ooit schreef iemand: 'Leven bestaat bij de gratie van uitsterven.'

Welvarende bestuurders en machtshebbers initiëren geen verandering, hun belang is het behoud van hun eigen welvarende positie. De vraag of de huidige machtheb-

bers een verandering zullen accepteren is echter niet aan de orde. Oorlogen, epidemieën en natuurrampen hebben de mens altijd behoed voor hun aangeboren luiheid, decadentie en zelfgenoegzaamheid. De tegenwoordige decadente groep is te klein, net als in de dagen van de Romeinen en de adel in de middeleeuwen. Het logisch gevolg van macht en hebzucht. Er is niets achter deze kleine groep machtshebbers. Ze motiveren en inspireren niemand omdat hun lifestyle onbereikbaar is voor het plebs. Iedere vorm van betrokkenheid tussen plebs en bovenklasse is daarom verdwenen. In materiële zin bestaat er geen middenklasse meer, in intellectuele zin meer dan ooit. Die groep wordt sterker en als ze haar opwachting maakt, explodeert in evolutionaire zin en haar plaats inneemt, zullen de verhoudingen met de bovenklasse veranderen. Hoe en wanneer de verandering zich zal manifesteren weet niemand. In tegenstelling tot het proces van kapitaalverschuiving naar een kleine groep zal deze verandering niet gemanipuleerd en geregisseerd worden. Het zal gewoon gebeuren, net als de uitbraak van een epidemie of de aanpassing van een diersoort om te overleven. Ergens breekt het uit, daarna zal het onbeheersbaar zijn tot het moment dat de epidemie of aanpassing zichzelf opheft en ruimte biedt om een nieuw systeem te vormen. Omdat de media al decennia lang schrijven wat een kleine groep wil, hebben ze geen inzicht meer in wat werkelijk leeft. Tegenwoordig is er niemand meer die het aan ze wil vertellen, ze worden gezien als vazallen van hinderlijke en decadente snoevers.

De Citadel

De decadente wereld van Ellen Wegereef

Sinds drie maanden woonde ze weer permanent in de Citadel, een van de beste beveiligde compounds in het land. Hier was ze opgegroeid, tot haar achttiende had ze hier geleefd. Daarna de studies Rechten, Bedrijfskunde en Economie. Acht jaar op Nijenrode, een aangepast programma. Daarna een verplichte wereldreis waarbij ze de meeste bezienswaardigheden had gezien vanuit de bullet train of bus.

Haar mooiste jaren kwamen na haar wereldreis. Stages in Detroit, Seoel, en Santiago. Grote compounds waar veel gebeurde, steden binnen steden. Daarna projecten in Stockholm, Shanghai, München, Rio en Dubai. Bij twee projecten had ze niet in een compound gewoond. Eerst drie maanden in Stockholm, daarna vier maanden in München. Te lang bleek nu, de Citadel was voor haar een vergulde kooi geworden.

Drie maanden geleden had ze een luxe appartement in het complex betrokken. Ze had jarenlang gewerkt bij zusterondernemingen en productie-units van het familiebedrijf, Unit 9. Nu werd het tijd om een functie uit te oefenen op het hoofdkantoor. Eerst een uitgebreide inwerkperiode op verschillende afdelingen, dan de bestuursfunctie die haar was toebedeeld. Al vanaf haar pubertijd was ze zich bewust van haar rol. Nu benauwde het haar meer dan ooit. Niet alleen het wonen in de Citadel en haar nieuwe functie.

Toen ze terugkeerde was Ernst Balmen er opeens weer. Jaren geleden gingen ze samen van deze compound naar Nijenrode. Ze volgden nagenoeg dezelfde studie en kregen een relatie. Na hun studie gingen ze hun eigen weg

en hun relatie bloedde keurig dood, precies zoals zij het wilde. Een paar keer per jaar hadden ze via net of sky contact, oppervlakkige dingen. Twee keer had ze Ernst tijdens een party ontmoet bij haar ouders. Zoenen op de wangen en praten over werk en carrière. Maar vanaf de eerste dag dat ze weer in de Citadel woonde drong Ernst zich op. Haar ouders leken er blij mee, Ernst Balmen was de zoon van Henry Balmen, een van de meest succesvolle bankiers in het land. Henry Balmen was bevriend met Joost Wegereef, haar vader. Ernst Balmen en Ellen Wegereef, dat leek heel goed te vallen binnen de gemeenschap in de Citadel en de bovenklasse in het algemeen. Iedereen groette vriendelijk als ze samen waren. Ellen schrok van die tevreden gezichten, tijdens haar studie wist ze al dat hij haar nooit gelukkig kon maken. Ernst leek haar te claimen en iedereen leek dat normaal te vinden. Beklemmend en beangstigend voor haar.

Na drie maanden overheersten haar twijfels meer dan ooit, deze compound en Ernst pasten niet in haar toekomst.

Veertig jaar geleden viel een groot deel van het gebied waarop de Citadel werd gecreëerd in handen van enkele projectontwikkelaars. In de jaren dat veel mensen failliet gingen en hun huizen moesten verkopen voor lage prijzen kochten zij de woningen op en startten hun eigen projecten. Aanvankelijk was de overheid er blij mee, een uitruil van herstructurering van het landschap en werkgelegenheid. Na een paar jaar bleek echter niets meer te bestaan van wat eerst "Driene" en "de Grundel" heette. Een ring van luxe flats en meteen al een golfbaan en zwembad, een eigen shoppingcenter en een particuliere school. Eerst een wijk, afgebakend met groenstroken en hekken tussen de flats. Na enkele incidenten werden de hekken muren en kwam een eigen bewakingsdienst. Nu

heette het complex “de Citadel” en was uitgegroeid tot een vesting met alle denkbare voorzieningen aan de zuidoostelijke rand van Hengelo.

Ellen was voorbestemd om de familieonderneming te leiden, samen met haar broer Hubert. Unit 9 was voor zestig procent bezit van haar vader, voor tien procent van Henry Balmen en voor dertig procent in handen van vier aandeelhouders die de neven en nichten van de familie hadden uitgekocht.

Op dit moment zat ze bij Finance, een relatief kleine afdeling met veel invloed. Volgend jaar zou men haar benoemen tot, CEO “Supply net operations and Logistics”, haar definitieve plaats in de organisatie.

Nadat ze zich van de Citadel naar het hoofdkantoor van Unit 9 had laten rijden, schoof ze achter haar bureau. De hele dag verdiepte ze zich in de geldstromen, treasuring, statistieken en budgets. Haar kantoor was op de zestienste verdieping van het hoofdgebouw, volledig ingericht voor de directieleden en uitzicht biedend over het gehele complex. *Een aquarium*, dacht ze toen ze even door haar kantoor liep en naar buiten keek. *Acht bestuurders kijken uit over het complex, vijfduizend operators en slovers kijken naar deze ramen. Ik zit in een aquarium.*

Een zachte slijmerige regen zorgde voor een sinistere sfeer. Zes enorme hallen, veertien bijgebouwen en daartussen verschillende afgebakende terreinen, pleinen en wegen. *Hier zal ik de komende decennia op uitkijken. Wordt dit net zo beklemmend als de Citadel?*

Heel veel mensen benijdden haar om haar naam en toekomst. Ook dat was een reden voor haar dreigende depressie. Niemand toonde interesse in wat ze de afgelopen jaren had gedaan, de mooiste en belangrijkste fase in haar leven leek daardoor weg te schrompelen in vergetelheid.

Het snerpende geluid van haar tablet bracht haar geest weer terug in haar kantoor. 'Hallo Ivette.'

'Ik sta voor de poort.'

'Ik kom er aan.'

Een kwartier later verliet ze het complex en liep naar de grote Intelligent Driving Vehicle, waarin Ivette en een bewaker zaten. De IDV stond pal voor de portiersloge, Ellen zag het stijve gezicht van de portier en kon raden wat hij dacht. Nadat ze zich had laten scannen stapte ze in en zoende haar vriendin. De bewaker reed en hield contact met de basis van de wegenpolitie, wepol. Ze reden direct naar de sportschool in de Citadel waar ze samen trainden. Daarna even shoppen. Aan het begin van de avond zou ze, samen met Hubert, bij haar ouders eten. Die woonden twee verdiepingen onder haar appartement. Na het eten zou Ernst haar ophalen om iets te drinken in een bar in een compound waar vrienden van hem woonden.

In de sportschool werkte ze hard, drie maal per week een zwaar programma. Ivette trainde tweemaal per week een half programma om een mooi lichaam te houden. 'Je bent veel te gespierd,' vond Ivette. 'Alles beweegt bij jou.'

Ze bekeek Ellen kritisch. Een slanke pezige vrouw, beslist geen lichaam dat gezien werd binnen de Citadel. Ellen had halflang donkerblond haar en een smal gezicht. Opvallende jukbeenderen en haar grijsblauwe ogen lagen diep in haar kassen, altijd een beetje samengeknepen, somber. De dunne wenkbrauwen vielen nauwelijks op als ze fronste of lachte. Haar smalle rechte neus en dunne lippen gaven haar gezicht iets spichtigs, alsof ze doorlopend alert was. Ze gebruikte nagenoeg geen make up, ook daarin week ze af van de standaard. Na iedere training was ze snel klaar, ze hoefde weinig aan haar gezicht en lichaam te doen. De sproeten en vlekjes mochten van haar zichtbaar blijven. Met enkele aanpassingen aan haar

neus, oren en mond zou ze veel aantrekkelijker worden. Ze had die behoefte nooit gevoeld, ze was tevreden over haar verschijning.

‘Wat vindt Ernst van jouw uiterlijk?’ vroeg Ivette.

‘Zijn mening interesseert mij niet.’

‘Je gaat tekeer als een beest, afreageren noem ik dat.’

‘Dat is het ook, ik heb dat nodig.’

Ivette begreep niet wat haar vriendin dreef. Ze was tien centimeter kleiner dan Ellen. Een knappe jonge vrouw met een gaaf gezicht, volle lippen en een kleine neus. Haar blauwe ogen waren groot en keken helder de wereld in. Ze had lichtblond haar, altijd uitgekamd tot op haar schouders. Ivette was ijdel, ze besteedde veel aandacht aan haar lichaam en kleding. Ze kende Ellen uit hun tijd op de middelbare school. Daarna hadden ze altijd contact gehouden en nu zagen ze elkaar regelmatig.

Na de training en massage shopten ze een uurtje. Ze kochten wat kleding voor elkaar en praatten over wat er die dag was gebeurd. Ivette had een klein atelier in de compound in Enschede waar ze boetseerde, haar grote hobby. Eenmaal per week kwam Ellen daar om te schilderen. Ivette vond haar werk bijzonder, figuren en symbolen uit de eerste dagen van de verfijnde kunst. Zelf beschouwde Ivette haar atelier als therapie. Als ze boetseerde kwam ze tot rust.

Nadat ze nog iets hadden gedronken ging Ivette naar huis. Ellen wandelde op haar gemak naar haar flat. Acht grote torenflats, verbonden door hoge muren en lage gebouwen, vormden de ring. Een zwembad, een sportcomplex en het grote park waar ze op dit moment liep vormden het hart waar omheen de flats, shops en muren was gebouwd.

De bewaker van haar flat groette haar vriendelijk toen ze zich liet scannen. Ze knikte afwezig terug. Via de galerij

kwam ze bij de lift die haar naar de etage bracht waar haar ouders hun domein hadden.

‘Mooi op tijd,’ complimenteerde haar moeder toen ze binnenkwam. ‘Doris heeft iets bijzonders gemaakt.’

‘Hubert wil nog iets met ons bespreken, iets drinken?’ vroeg haar vader.

‘Bronwater.’

Hubert kwam binnen op het moment dat ze haar glas half leeg had gedronken. Al snel zaten ze aan tafel en bracht Doris de schalen, legde uit wat het was, en hoe het gegeten moest worden. Halverwege de maaltijd waren ze uitgepraat over de oppervlakkigheden van de dag. Ellen was stil, reden voor Hubert om daar een opmerking over te maken. ‘Je lijkt afwezig.’

Hubert was twee jaar ouder, hij leek op zijn vader. Blauwe ogen, een heldere blik. Een brede nek met een hoekige kaak en een brede mond. Scherpe neus, dun blond haar en brede schouders. Bij haar vader was al het blonde haar grijs geworden. De rimpels in zijn gezicht onderscheidden hem ook van zijn zoon. Zijn lichaam was voller, meer vet, hoewel Hubert ook iets aan de corpulente kant was. ‘Zit je iets dwars?’ vroeg Hubert.

‘Behoorlijk veel.’

‘Moeten jullie daar nu over praten?’ vroeg haar moeder.

‘Wat mij betreft niet,’ zei Ellen. ‘Maar wat is er op tegen?’

‘We moeten straks iets overleggen,’ zei Hubert.

Hij noemde zijn vader en moeder al jaren bij de voor naam. Ellen had die gewoonte overgenomen sinds ze weer in de Citadel woonde. Ze keek naar Diana, haar moeder was een bijzondere vrouw. Gitzwart haar, een smal gezicht met grote bruine ogen en strakke smalle wenkbrauwen. Haar scherpe perfecte neus en strakke mond gaven haar iets onnatuurlijks, een gebeeldhouwd streng gezicht. Ellen vond dat ze teveel aan haar uiterlijk had laten veranderen, onnatuurlijk strak, alsof zelfs glim-

lachen pijn deed. Haar moeder was de zestig gepasseerd. Ellen kon niet meer bepalen of ze trekjes van haar moeder had, teveel vulling en kunststof. Ze droeg bij steeds meer gelegenheden haar second skin. Een pak van synthetische huid dat was voorzien van minuscule buisjes die haar lichaam modelleerden door samenspel van luchtdruk en vacuüm. Een dergelijk pak werd volgens een ingegeven programma gevuld en leeggezogen. Alles op nanoschaal. Een pak voor zeer rijke vrouwen. Voorwaarde was dat de draagster slank of mager moest zijn. De nanobuisjes in het pak zorgden dan voor een lichaam van een jonge vrouw. Erg realistisch, wist Ellen. Zelfs de borsten en vagina werden gemodelleerd. De draagster voelde het pak en de ongemakken, anderen zagen pas een second skin bij aanraking. Tien jaar geleden begon het als een pak voor mannen waarin men het lichaam van een body builder kon imiteren, vooral bedoelt als grap. De markt van rijke vrouwen bleek een goudhaantje te zijn voor de fabrikant.

Door al die techniek had Ellen geen flauw benul hoe haar moeder er in werkelijkheid uit zag. Wat haar wel opviel was dat Joost niet onder de indruk leek van de moeite die zijn vrouw deed om jong te lijken.

‘Ik neem aan dat het gesprek niet te lang duurt?’ vroeg Ellen. ‘Ernst komt straks.’

‘Een paar minuten, we moeten iets beslissen en ik wil niet dat we op Unit 9 bij elkaar komen.’

Er viel een stilte die Diana niet beviel. ‘Moet ik Doris complimenteren? Het valt mij een beetje tegen.’

‘Ik vind het verrukkelijk,’ zei Ellen. ‘Maar dat zal ik zelf tegen haar zeggen.’

Opnieuw de stilte.

‘Ik ben blij dat we weer regelmatig als gezin om de tafel zitten,’ probeerde Joost. ‘Ellen is jaren weggeweest en nu

ze weer deel uitmaakt van ons dagelijks leven moeten we proberen om minstens eenmaal per week samen te eten.' Joost had Ellen nadrukkelijk aangekeken terwijl hij sprak. Ze voelde zich gedwongen om te reageren, een goede gelegenheid om te beginnen met het creëren van duidelijkheid. 'Ik kan nog niet wennen aan dit leven, ik voel me opgesloten.'

Diana fronste haar wenkbrauwen. 'Dit is een van de mooiste compounds, hoe kun je je hier nu opgesloten voelen?'

'Omdat ik altijd overal de grens zie. Flats en muren, nergens is een horizon. Over een jaar ken ik bijna iedereen in dit complex en dat is het dan, daar moet ik het mee doen.'

'Niet zo'n slechte wereld, Ellen,' zei Joost. 'Ik geef toe dat onze Citadel nog klein is maar ze is daardoor wel veilig. Je kunt alles vinden wat je nodig hebt en als het er niet is ga je naar een compound waar het wel is. Misschien beperkt maar wel veilig.'

'In Stockholm en München kwam ik overal, ik heb me nooit onveilig gevoeld.'

'Als we dat hadden geweten hadden we een team gestuurd,' zei Diana. 'Het was onverantwoord.'

'Allemaal neurotische onzin,' zei Hubert. 'Ik heb ook in Duitsland buiten de compounds gewoond. Ik heb daar ook mannen en vrouwen van rijkere families gezien. Niemand is bang, het is al jaren geleden sinds de laatste patkakker werd ontvoerd.'

'Gebruik dat woord niet,' siste Diana. 'Zo noemt het tuig uit de steden ons. Mensen die niet in staat zijn om zichzelf te redden. Vandaag schelden ze ons uit, morgen houden ze hun hand op voor iets te eten.'

'Overdrijf het niet,' zei Hubert. 'Het meeste volk redt zich prima zonder ons en ik heb niet de indruk dat de bendes bij het hek staan te wachten om ons te ontvoeren.'

‘Nog regelmatig verdwijnen er mensen,’ zei Diana. ‘Nooit volk van Sodom.’

‘Hoe weet jij dat?’ vroeg Ellen. ‘Voor zover ik weet zijn in het verleden mensen verdwenen, ook bewoners van deze compound. Is er ooit losgeld geëist? En misschien zijn er ook wel poorters verdwenen. Zouden de media daar melding van maken? Ik heb nog nooit iets op screen of het net gelezen over een poorter.’

‘Waarom gebruik je woorden uit de stad?’ vroeg Diana. ‘Poorter is plat, net als patkakker. Waar pik jij die woorden op?’

‘Ik heb er al heel wat geleerd toen ik hier op school zat. Toen ik studeerde heb ik er veel verzameld. Sommige woorden zijn wel twee eeuwen oud en komen voort uit het Bargoens, de dieventaal. Ook nu zit ik nog vaak achter het scherm te zoeken naar woorden uit de stadstaal.’

Hubert lachte en zei: ‘Ik had al langer het gevoel dat je te lang hebt rond gefladderd. Doe als ik en ga lekker in de stad wonen.’

Joost zuchtte, Diana begon te trillen. Hubert zou over enkele maanden verhuizen naar de stad. Zowel hij als Annette, zijn echtgenote, hadden besloten om de Citadel te verlaten. Joost en Diana waren het niet met zijn besluit eens. Hij liet zich echter door niemand beïnvloeden en was vastbesloten.

‘Dat je roekeloos bent is al erg genoeg,’ zei Joost. ‘Ik wil niet dat je Ellen infecteert met jouw rare gedachten.’

‘Ik wil er niets meer over horen,’ zei Diana.

‘Dan praten we eenmaal per week over koetjes en kalfjes,’ zei Ellen. ‘Jullie willen dat we een gezin zijn. Accepteer dan dat niet iedere zin volgens jullie protocol en verwachtingen uitgesproken kan worden.’

‘Je zou met Ernst over je gevoelens kunnen praten,’ zei Diana.

‘Voordat ik met Ernst praat, wil ik graag met iemand anders over Ernst praten, hij dringt zich op, dat benauwt mij net zo als dit complex.’

‘Ivette is toch je beste vriendin?’ zei Diana met een verstikte stem. ‘Praat dan met haar.’

‘Ik heb haar jarenlang alleen maar zo nu en dan op een beeldscherm gezien en nu shoppen en sporten we samen. Als ik in haar atelier werk praten we niet met elkaar. Ik heb helemaal geen behoefte om met haar over mijn twijfels te praten. Ze adoreert Ernst en zal me voor gek verklaren. Ik wil er met jullie over praten. Na drie maanden kan ik toch wel met persoonlijke dingen bij jullie komen?’

‘Wat zit je dan dwars?’ zuchtte Diana.

‘Ik voel me een gevangene in een gesloten wereld van oppervlakkige decadentie. Ik heb ooit iets met Ernst gehad toen we studeerden. De laatste jaren hadden we niets anders dan wat felicitatieberichten en oppervlakkige vragen en antwoorden. Nu loopt hij rond en doet alsof we verloofd zijn. Dat bevalt me niet. Ik wil geen relatie en dat ga ik hem vertellen.’

Hubert lachte hardop. ‘Mijn advies; gooi die vent overboord.’

‘Hubert!’ Diana gilte het uit.

Ellen lachte. ‘Je slaat de spijker op de kop, broertje. Met die plannen loop ik rond maar voordat ik beslissingen neem wil ik mijn gedachten met jullie delen.’

‘Jouw onderwerpen passen heel goed in een gezin,’ zei Hubert.

‘Snap jij haar?’ riep Diana overspannen.

‘Hoe kun je het goedkeuren dat Ellen Ernst afwijst?’ vroeg Joost aan zijn zoon.

‘Heel eenvoudig, Ellen is veranderd. Ze ziet de Citadel en Ernst niet als haar ultieme droom. Aan uithuwelijken doen we niet meer, dus moet Ellen haar leven anders inrichten.’

‘Ik weet niet wat jullie bezielt,’ zei Joost. ‘Ik heb jullie nooit eerder op deze manier horen praten. Diana en ik hebben altijd gedacht dat Ellen en Ernst voor elkaar geknipt zijn.’

‘Hoe kun je zoiets denken?’ vroeg Ellen. ‘We hebben het in al die jaren nooit over hem gehad. Nu doet iedereen alsof wij geknipt zijn voor elkaar. Ik vind dat een abnormale verwachting.’

‘We gingen er al heel lang geleden van uit dat het wel goed zat tussen jullie,’ zei Joost.

‘Belachelijk, na Nijenrode zijn we onze eigen weg gegaan en ik vind dat prima. Zoiets gebeurt overal en ik zit niet op hem te wachten, hij is mijn type niet.’

‘Wie jouw type dan wel?’ siste Diana.

Ellen zag woede in haar ogen maar liet zich daardoor niet intimideren. ‘Ik heb in de afgelopen jaren regelmatig vrienden gehad, nooit iets serieus,’ zei Ellen. Toen ik met ze omging dacht ik in termen van vriendschap en seks, geen vaste relaties. Zo denk ik nog steeds.

Ernst gaat hem zeker niet worden. Die mening had ik jaren geleden al en na enkele maanden hier weet ik zeker dat mijn mening niet is veranderd.’

‘Dan moet je Ernst zo snel mogelijk afserveren,’ vond Hubert.

‘Moet je zo praten?’ zei Diana.

De cynische blik van Ellen sprak boekdelen. Diana schrok, nooit eerder had ze deze blik bij haar dochter gezien. Ellen was veranderd, een zelfbewuste jonge vrouw die niet aan de Citadel als veilige haven kon wennen. Ook de man die Diana zo geschikt achtte voor haar plannen maakte geen indruk op haar. Ze wist veel over haar dochter. Via haar bewakers had ze een goed beeld van haar privé leven in de afgelopen jaren gekregen. Zelf was ze er van uit gegaan dat ze haar rust in de Citadel zou vinden en dat Ernst een toekomst met haar dochter

zou hebben. De contacten waren oppervlakkig geweest maar dat was begrijpelijk, ze waren altijd onderweg en met hun carrière bezig.

Ik heb haar teveel haar gang laten gaan, ze is te sterk veranderd en ik zal haar niet zomaar terug krijgen, bedacht Diana zich. Ze had de dagelijkse leiding over het bestuur van de Citadel. De woorden van haar dochter overvielen haar.

Ernst meldde zich via de tablet van Ellen. 'Doe je open of kom je?'

'Diana laat je wel binnen, ik moet nog even in conclaaf met Hubert en Joost. Daarna verkleed ik me snel.'

Hubert, Ellen en Joost trokken zich terug in de werkkamer. Het kostte Joost moeite om zich op iets zakelijks te richten. 'Ik ben erg geschrokken van jullie woorden,' zei hij. 'Hubert, heb jij een hekel aan Ernst?'

'Ik mag hem niet, dat is geen geheim. Nu duidelijk is dat Ellen hem ook niet moet, hoef ik daar niet meer over te zwijgen.'

'Diana en ik zijn erg teleurgesteld in jullie gedrag.'

'Moeten we altijd zeggen wat jij en Diana willen horen?' vroeg Hubert.

'Nee, maar het is beter dat dit voorlopig onder ons blijft. Ik weet dat jij zult vertrekken, Hubert. Maar probeer je niet als een rebel te gedragen. Wees voorzichtig met Ernst, Ellen. Hij is erg op jou gesteld. Ik weet hoe blij hij was toen hij hoorde dat je hier weer zou gaan wonen.'

'Dat heb ik nooit uit zijn mond gehoord. Hij reist veel en had vaker kunnen komen. Misschien was dan eerder duidelijk geworden dat wij geen toekomst hebben als stel.'

'Geef het nog even de tijd, Ernst is een prima vent. Je zult nog leren dat geluk iets is dat je kunt beïnvloeden, de ideale partner valt niet in jouw schoot, je moet hem creëren.'

Hubert reageerde niet op de woorden van Joost en begon over het werk. 'We moeten het komende jaar nog zwaar inzetten op ontwikkeling. Het blijkt dat we een wapen hebben om onze concurrenten te verrassen maar daarvoor hebben we extra kapitaal nodig.'

'Hoeveel?' vroeg Joost.

'Veertig miljoen heeft Wilfred berekend.'

'En wat krijgen we daarvoor?'

'De capaciteit van de productie verdrievoudigt. Bovendien kunnen we na de aanpassing alle kunststof componenten zelf produceren.'

'Nog meer productie uit China naar Nederland?'

'Ik dacht dat bij Unit 9 zoiets nog in een denkstadium was. Een ambitie voor de lange termijn,' zei Ellen.

'Dat dacht ik ook,' zei Hubert. 'Maar Jos heeft een testopstelling laten bouwen. Het blijkt dat we de robots en 3D printers zodanig kunnen instellen dat we geen controle- en correctielijn nodig hebben. Zonder die dure lijnen kunnen we de producten veel goedkoper maken. De vrijgekomen lijnen kunnen we direct voor productie inzetten. We produceren meer en sneller, dus goedkoper. Het is afgelopen met de lage lonen landen als we de robots en 3D printers zo nauwkeurig kunnen afstellen dat we alleen nog maar steekproefsgewijs hoeven te controleren. Ik heb de eerste testopstelling gezien, het werkt geweldig. De kracht zit vooral in de flexibiliteit, met deze opstelling kunnen we zeer snel omstellen en daardoor ook kleine series tegen lage kosten maken. Lage productiekosten en minder voorraad, binnenkort jouw ding, Ellen.'

'Hoe is dat mogelijk?' vroeg ze.

'Een van de engineers, Walter Kuipers, heeft een geïntegreerd stuurinstrument ontwikkeld dat op de lijn voor controle en correctie zorgt.'

'Zomaar opeens?' vroeg Joost.